

163

печатаана!

1

ПРЪЧУПВАНЕ НА ЛЪЧИТЕ. СВЪТЛИНАТА !

ТРИТЕ НЕИЗВЪСТНИ !

VIII година.

18 школна лекция на I. ок. сп. ил. кл.

28. XII. 1928г. петък 6. ч. с.

ИЗГРЪВЪ.

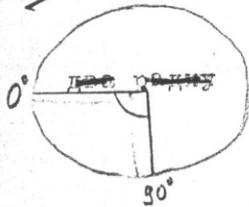
ТРИТЪ НЕИЗВЪСТНИ !

Само свѣтлинатъ пътъ на мъдростѣта води къмъ истината.

Въ истината е скритъ животътъ.

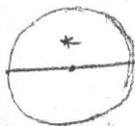
Размишление върху красотата на живота.

Прочете се резиме отъ темитѣ: Противорѣчие и съгласие.

Г.Р. излъчете на дѣската и начертайте една окръжностъ, теглете два радиуса да образуватъ единъ ъгълъ отъ 90 градуса. Интересно е защо се раздѣлили кръга на 360 градуса. Какво разбиратъ въ астрономията подъ единъ градусъ. (Чисто геометрически единъ градусъ прѣдставлява една треста и шестедесета частъ отъ кръга.)

Казваме, че единъ правъ ъгълъ има 90 градуса. Могатъ ли да се тупнатъ повече градуса. (Въобще като кажемъ 90 градуса разбираме правъ ъгълъ, при тази мѣрка не може да има повече градуса. Ако имаме една произволна мѣрка може да има повече отъ 90 градуса, ако 90 градуса показватъ една естествена мѣрка въ природата. Тогава всяко отклонение на свѣтлината показва единъ градусъ. Значи всеки правъ ъгълъ е на 90 градуса отклонение. Когато свѣтлината се прѣчупва, прѣдмета може да бѣде видимъ. Или щомъ прѣдмета е на единъ градусъ, той е видимъ. Ако ние възприемаме свѣтлината въ права линия, нѣмаме никакъвъ прѣдметъ. Образитѣ се виждатъ по причина на отклонението. Кръгътъ не е нищо друго освѣнъ прѣчупване. Значи тази линия, като се прѣчупи на известна дължина и слѣднитѣ ще се прѣчупатъ и тѣ не вървятъ по права линия. А щомъ се прѣчупи линията, образува се вече кривата линия, тя не може да бѣде права. Тѣй се изразява свѣтлината чрезъ прѣчупване. Щомъ се намерите въ единъ правъ ъгълъ на противорѣчие, вие казвате: докога ще трае. Казвамъ: има 90 прѣчупвания, 90 възможности. За всяко едно прѣчупване на свѣтлината има една възможностъ. Ако се прѣчупи линията, ще има свѣтлина; ако не се прѣчупи, ще мине покрай насъ, като едно усѣщане, като едно движение, а това е вече законъ на съзнанието. Щомъ се прѣчупватъ единъ лъчъ, има два образа едновременно. Що е градусъ? (Това е едно условно име.) Кръгътъ това е цѣлиятъ човѣшки животъ, а само половината отъ този кръгъ може да бѣде освѣтлена отвънка. Въ първата половина ние туряме

всичкитѣ благоприятни условия на живота. Всеки единъ животъ съдържа всичкитѣ противоположности: приятни и неприятни условия, успѣхи и неуспѣхи, богатства и сиромашия, здраве и болест.

Всичко това се възможности, които съществуват. Едновременно се образуват
противоположните състояния. Домъ имаше радостта, непременно на радостта
ще дойде противоположното-скърбта. ~~Защото радостта е нѣщо, което ти дър-~~
~~жиш, спечелил си го, а скърбта е нѣщо, което си изгубил.~~ Домъ дойде у
тебе идеята: азъ съмъ младъ, веднага ще дойде и мѣсълта: ами, ако остарѣя.
~~Казвашъ, азъ имамъ знание. веднага се това иде: ами ако го загуба, или ако~~
~~го забравя. Казвашъ: добъръ съмъ. И веднага иде: ами ако стана лошъ. Състоя-~~
~~нията се сѣбятъ.~~ Когато се яви едно противорѣчие въ живота ви, това е
единъ законъ въ природата. Болень съмъ, кажи-мога да стана здравъ.
Та сега не спирайте възможноститѣ на природата. Животътъ, как-
то е сега на земята, домъ си здравъ природата казва: бжди здравъ, пази себе
си! Ти, като си здравъ, казвашъ: но мога да бъда и болень. До здравето вие ту
рате болестта. Тогава азъ поставямъ: здравето се отнася къмъ болестта,
тъй както болестта се отнася къмъ здравето. Добръ имате неизвѣстнитѣ: ХУ
Х У И , три неизвѣстни има въ живота, съ които човѣкъ се занимава. Първо
то неизвѣстно Х това е Богъ, У това си ти а Z това се външнитѣ условия.
~~Това се тритѣ неизвѣстни, съ които се занимаватъ хората.~~ Значи не позна-
вашъ Бога, не познавашъ себе си, не познавашъ и ближния си. На какво е равн
Х У и Z. Въ какво седи неизвѣстностъ, или непонятното въ какво седи Домъ
имаше нѣщо неизвѣстно, трѣбва да се стремешъ да го разрѣшишъ. защото всѣ-
ка една мислютия, която се изпрѣчи на пътя ви, това е единъ Х. Споредъ туй
правило не може да започнемъ разрѣшението съ Z. винаги трѣбва да започ-
немъ съ X, тамъ е основата. Да допуснемъ, имаме киселина. Имаме и основа. Ка-
къвъ ще бъде резултатътъ? (Соль се получава и вода) Да соль се получава.
Ако туримъ тогава X за киселина У за основа, а Z съ соль, тогава количе-
ството на солта ще зависи отъ количеството на киселината и отъ количе-
ството на основата. "къ нѣмъ е известно съотношението. Въ този законъ, домъ
говоримъ за Бога, нѣмъ имаме една неопредѣлена величина, Добръ. Тогава пише
тъй Б-Богъ, Ч-човѣкъ и външнитѣ условия и хората това едни обществото-Z.
~~Нѣмъ казваме, че всичко зависи отъ условията.~~ Или тъй се казва въ общество
то? Сега какви се разсужденията. Количеството на солта зависи отъ коли-
чеството на киселината и отъ основата. Следователно, обществото се опредѣ-
ля отъ отношението на между Бога и човѣка. Вие казвате, че външнитѣ усло-
вия ги опредѣляте вие. Не е така, Богъ и ти, като се съедините, ще създадете
външнитѣ условия. Какъвъ ще бъде животътъ ти, зависи отъ отношението, които
имашъ ти къмъ Бога. Доброто на човѣка зависи отъ неговитѣ отношения къмъ

изменяват. Но съществено -37- е това, че не е покаяние, а това сади
Бога. Защото във дадения случай Бог е силата, а човекът е условията. За да
измениш своята съдба, трябва да измениш отношенията си към Бога.

Вие казвате: не съм разположен. Вие затваряте отношенията
си към Бога. А частното на човек зависи от отношението на Бога към
човекът. Ти седнеш нещастен си, намиращ се в трудно положение. А може и
да си в едно средно положение нито си весел, нито си радостен, нито си
сърбен, а искаш да бъдеш щастлив. За да бъдеш щастлив, трябва да има
някой да те обича. Тогата този, който те обича, той ще те направи щастлив.
Да видиш сега процесите, които съществуват в природата. Имате едно жи-
тено зърно посято. В какво седи частното на това зърно? Въ поникването.
А неговото поникване зависи от топлината - от слънцето. От светлина и
от въздуха. Защото частното е един вътрешен процес на душата. Частне-
то е прокъпането. Щом покълне зърното, отоваря се един малък прозо-
рец. Частното не е нищо друго, освен един мъляк прозорец, през който
ти виждаш всичките безбройно възможности. Т започваш да се радваш,
усилваш и казваш: животът има смисъл. Трябва да имате тия вътрешни ра-
спранни на живота, да не считате нщата произволни. Казвате: нещастен съм.
Тогата един математик трябва да опрѣди, какво е нещастното, понеже за-
твостото на частне има причини. Ще намѣриш причините, ще ги отмахнеш, и ще
туриш положителното на тѣхното място. Щом имаш едно негативно състоя-
ние, ще намѣриш положителното и ще го туриш на това място. Имаш да пла-
щаш дългове. Кое е положителното на дълговетѣ. Богатството. Най-първо ти
си се родил богатъ, Относи си дължиелъ. Ще туриш тогава формулата:
Богатството се отнася към сиромашията, както богатството към сиромашия-
та и ти ще започнеш да работиш. Сега всички вие казвате: то ще дойде, ще
стане. Но какъ ще стане?

И тъй подъ думата лъчъ всѣмога вие не разбирате въ окултенъ
смисълъ прѣчупване на светлината. Щом се прѣчупи светлината образува се
лъчътъ. Ще знаете видимиятъ лъчъ не е нищо друго, освен прѣчупване на св-
етлината. А за да се прѣчупи светлината трябва да има известна среда,
презъ която да мине лъчътъ. Ще стане известно видоизмѣнение. Така и въ-
шни умъ ставатъ известни промѣни въ положителна или отрицателна смисълъ.
Това си само възможности. Не турите онова криво тълкуване на нщата,
защото никакъвъ резултатъ не се добива. Имате двѣ неизвестни, ще турите и
трета неизвестна. Стане ли една промѣна въ васъ, това е вече единъ про-
цесъ. Някой работи върху васъ. Сега на мнозина отвъ васъ тази работа е

непонятна. Но хубостта -4- е тамъ, че не е понятна, въ това седи
нѣла наука. Това си въпроси, върху които трѣбва да работиш, за да ви се
изяснатъ. Изваждаме закона: проиѣната, която може да стане въ душата ви, да
не ви смущава, но да създаде въ васъ единъ потисъ да учите. Трѣбва да сте
не извѣстно прѣчувване на свѣтлината, за да су яви единъ лъчъ. А този лъчъ
лъчъ е необходимъ, за да се яви единъ образъ, а този образъ е необходимъ,
за да мислите конкретно. После този прѣдметъ трѣбва да се видоизмѣни,
значи да започне да се размножава. И така имате единъ пътъ на движение
последователно мислене, или последователно чувствуване, или последовател
но дѣйствиане. Казвате: додотгнаха ми тѣзи страдания. Но и радостта
на човѣка може да му дотегне. Да опровергая сега това твърдение, че
скѣрбта може да ти дотегне, а радостта може да ти дотегне. Да ви докаже
това нѣщо, че скѣрбта не дотига, а радостта дотига. Ние доказваме това,
което не е и че го докажемъ така и вие ще се увѣрите, че е така. Радостта
та това е една величина, 100 килограма тежестъ злато, това е радостта,
туй злато го носите на гърба си. Вие вървите и си въобразявате, това ще
направи онова и сте радостни. Но, като ходиш, ходиш, усѣтиш, чети тежи.
Мислиш, какъ да се освое онова отъ този товаръ, да намѣришъ нѣкого да го
турнешъ на гърба му. Прѣдставете си, че другъ единъ като тебе ходи, но той
нѣма нищо на гърба си, свободенъ е, нѣма никаква тежестъ. I 100кгг. - Рад-
II о кгг. нецаст

Х Първиятъ е щастливъ, а вториятъ е нещастенъ, скѣрбенъ. Първи си той из
пѣти и се безспокои, но не губи отъ силата си, казва: пари си нѣмамъ, какво
да правя, но слава Богу съмъ здравъ. Питамъ: ако тия двамата вървятъ заед
но въ края на кращата, кой ще спечели? Който има радостта ли ще спече
ли, или който е нещастенъ ще спечел. Но това състояние ще се смѣни. Пър
виятъ ще каже на втория: а вземи половината отъ този товаръ. Онези е весел
въ себе, нищо не му тежи, взима и туря товара на гърба си. Та скѣрбящиятъ
човѣкъ е свободенъ човѣкъ. Кое ще го направи да скѣрби. Кое ще го изпоти
изъ пѣти, като нѣма нищо на гърба си? Може ли той да каже, изпотихъ се, до
тегна ми. А първиятъ казва: дотегна ми вече. Ти носишъ въображаеми работи,
а онези носи съществени работи. Следователно, скѣрбта има чисто психоло
гическо състояние, това не е нѣщо реално, казвашъ-изгубихъ си паритѣ. Зна
чи свободенъ си. Онези, който се радва, той носи съществени работи (I), а ти
(II) за вѣтъра страдашъ. Но това, което измѣчва човѣка, това е неговата
мисль. Затуй се обяснява закона, каквото мисли човѣкъ, това и става. Следо
вателно, ти си нещастенъ, защото така мислишъ, прѣстани да мислишъ, че си

нещастенъ, кажи: свободенъ е гърбътъ ми отъ тежестъ. По-рано ходѣхъ наведенъ и се изпотявахъ изъ пята, а сега, като е махнатъ човала отъ гърба ти, ти ходишь изправинъ, значи свободенъ си. Ти може всѣки единъ човѣкъ да познаешъ дали носи нѣщо на гърба си, или не. Който носи тежестъ на гърба си, тежко ходи, а който нѣма нищо, се движи много леко. Които нѣманъ никаква тежестъ тѣ балетъ играять. затова ви казвамъ: въ скърбъта нѣма нищо реално. Слѣдователно, състоянията се сиѣнятъ. радостъта, която имате е само физическа, скърбъта също така. Най-първо имашъ радостъ, докато я имашъ, мислишь та и толкова силна, че ти дава сили да носишь 100 тѣ килограма, послѣ, като изгубишь тази мисль физическата радостъ става едно нещастие. казвашь: защо ми дадохъ толкова много да нося. Не ми трѣбватъ 100 килограма. И почвашъ да намалявашъ, най-първо отнемашъ 50 килограма, послѣ ти ставатъ 40 казвашь и туй ми е много, ит, и. Най-послѣ казвашь: единъ килограмъ ми е достатъчно, такива сж разсѣжденията за радостъта. Сега вториятъ, който върви подире ти и той си мисли. Да имамъ едно кирце и той става лакомо иска се повече и повече. И най-послѣ ти се освобождавашъ, отричашъ се отъ живота, казвашь: олекна ми, слава Богу, нѣмамъ нищо. А на втория казвашь, ти ще видишь какво е. И вториятъ казва: ще видишь и ти моето положение. Той казва: и азъ мислѣхъ като тебе. Такива сж истинскитѣ разсѣждения. И дѣйствително 100 килограма злато ще ти причини най-първо голѣма радостъ, но за единъ день, за два деня. Но носишь ли го повече врѣме, казвашь: не искамъ нито паритѣ, нито златото, искамъ само гърба ми да бѣде свободенъ.

Хората сега искатъ частие, казватъ: да имаме сто килограма, пари да имаме. Но той не иска десетъ магарета да има да носятъ товара, а той да бѣде частливъ. Той да ходи свободенъ, а другъ да му носи златото. Таково богатство природата не дава. Тя казва: колкото може да носишь, това е твое. давамъ ти само това богатство, което може да носишь, което не може да носишь то е не е твое. И тѣйпѣтьтъ на единия е отъ сто килограма, намалява, намалява до единъ килограмъ! а другиятъ отъ нула килограми! единъ два три до 99 килограма. Азъ ви навеждамъ сега на тази мисль, искамъ сега да разсѣждате правилно за нѣщата., а не да се отказвате. А може да носишь и 1000 килограма, но трѣбва знание. Въ носеното не е частнето, нито въ неносеното нещастнето, въ мисленото е всичкото. туй, което човѣкъ мисли, това е реалното въ сѣдностъ. Мисльта е, която привлича. е га този, който носи 100 килограма, ако е умненъ, той може да си създаде приятели, колкото иска. Понеже въ 100-тѣ влизатъ 10 единици по 10. Слѣдователно, този, който носи

100-тъ килограма злато може да има десетъ души приятели, какъ като раз-
дѣли своето богатство на десетъ. А пъкъ този, ко йто е нещастенъ, той като
нѣма нищо, той е свободенъ. Казва: свободенъ съмъ, мога да ямъ, но той нѣма
условия да се създаде приятелъ, нѣма, какво да даде, а частливиятъ има,
какво да яде, даде.
Сега другата страна, красивата страна. Значи, когато придобиешъ
тия 100 килограма, ти ще имѣришъ своитѣ приятели и ще имъ кажешъ: вне-
сте ми приятели. На всѣки едного ще дадешъ по 10 килограма и ще тръгнете
10 души заедно. Тогава ти нѣма да бждешъ отеготенъ отъ товара си. Това е
частнето на живота. Това е размишление, че този е частливъ само тогава,
когато повина своитѣ приятели. Азъ наричамъ приятель този, съ когото мо-
жешъ да раздѣлишъ това, което имашъ на половина, въ това седи частнето, там
е сигурността. Онѣзи, които не разбиратъ това, сх задържали всичко за се-
бе си и мислятъ, че частнето е въ осигуряването. Чевъ сигурность, като имашъ
тия приятели това е една банка. Въ всѣки единъ ти си вложили твоето бо-
гатство. Значи имашъ деветъ банки, деветъ приятели. Се таки, ако ти изгу-
бишъ, тия твои приятели, че ти се притекатъ на помощъ. Ако туй богатство
го носишъ самъ, бееъ да го вложишъ въ банката, тогава ти ще бждешъ сиро-
макъ. И свѣтскитѣ хора сякогва правятъ, тѣ влагатъ своитѣ богатства въ една
банка въ втора, въ трета, то иде отъ този октрѣшенъ законъ. И когато нѣкой
отъ васъ иска да има единъ приятель, пакъ сякогва законъ. Че знаете, всѣки
единъ има възможность да има най-малко деветъ души приятели. Това е сега
первото положение. Или казано въ другъ смисълъ. Всѣка една твоя мисль има
деветъ методи, или деветъ начина, по който може да се изрази. Не е само еди
единъ начинъ за изразяването на едно чувство, на една мисль, има без-
брой възможности. Све мисльта трѣбва да се изрази по единъ или по др
другъ начинъ. Имашъ известна мисль, ти трѣбва да знаешъ, по кой начинъ
да я изразишъ; или имашъ едѣквѣто чувство, трѣбва да знаешъ, какъ да го из-
разишъ. Не знаешъ ли какъ да го изразишъ, ти ще попаднешъ въ едно проти-во-
ворѣчие. Противорѣчието излиза отъ факта, че не знаемъ, кой методъ да из-
беремъ. Въ една отъ лекциитѣ си бѣхъ закалъ: уминиятъ човѣкъ, индрецътъ прѣдъ
вижда всичкитѣ нѣща и най-дребнитѣ. А Ован, който люби, той знае, какво те
интересува, това, което може да ти причини радостъ. Нѣкой път може да не
е нѣкой голѣмъ прѣдметъ. На онова малкото дѣте, като му дадете единъ орѣхъ
то цѣлия денъ подскача, радва се на този орѣхъ. Питамъ: това дѣте, което се
радва на орѣха отъ сега ли е научило това понятие? Туй дѣте отъ години

ива това понятие въ себе си. То и зва: този орѣкъ отъ години седи въ съзнанието ми. Азъ го снувахъ. А дайте този орѣкъ на единъ възрастенъ човѣкъ, той не се радва. Кое е това, което радва стария човѣкъ? Той излязъ свой орѣкъ. Дѣтето го радва най-първо яденето и дрехитѣ. Ако дадешъ на стария човѣкъ дрехи обуца, той казва: не съмъ младъ. Но, ако му занесешъ една пилешка чербица, той казва: Господъ здраве да му дава. Дѣдото прѣдпочита яденето. А дѣтето се радва и на яденето и на дружитѣ. На стария, ако му дадешъ дрехи, той не есе радва толкова. На яденето той се радва повече, понеже вѣрва, че ако яде, може да му дойде сила. Може малко да стане младъ. За дрехитѣ той казва: закъ ми сж, едно врѣме нали се обличахъ, това сж старитѣ атаквистически мисли, които се прѣповтарятъ у човѣка. Той казва: не ми трѣбва това нищо, не съмъ младъ. Питамъ, ти като си остарѣлъ, разбралъ ли си младинитѣ. Ти трѣбва да разбирашъ, какво нищо е иждростъта. И ако си остарѣлъ разбирашъ ли смисъляна старостъта? О прѣдълете въ нейната конкретна смисъль, въ какво седи старостъта? Въ знанието. Ако имашъ знание и иждростъ , ти си старъ човѣкъ. А въ какво седи младостъта. Младостъта седи въ възможноститѣ. Дѣтето вижда възможности. То, като излъзе се радва на всичко, то се радва на себе си, че всичко това седи въ него. Единиятъ е богатъ, а другиятъ не е. Единиятъ се радва на това, което е придобилъ, а другиятъ се радва на това, което може да придобие. Старостъта не е нищо друго освѣ въ реализиране на младостъта. Това, което дѣтето е желало въ младостъта, слѣдъ като го реализира, той се нарича старъ човѣкъ. Придобилъ го е. Слѣдъ старостъта, какво иде. Да обясна сега мисъльта. Казвашъ: дотегна ми да живѣя. Кое иде слѣдъ живота? - Смирѣта иде, нали така. Прѣдставете си тогава, че новъ смъртъта има такива състояниие, ти казвашъ: дотегна ми да умирамъ. Това е противоположното на "дотегна ми да живѣя", значи единъ непрѣкъснатъ процесъ на живѣене. И слѣдъ като ти дотегне да умирашъ, ще дойде раждането, а слѣдъ раждането, ще дойде растането. Кое трѣбва да замѣсти умيرانето? какво трѣбва да направи този човѣкъ? Той трѣбава да измѣни това състояниие, трѣбава да се роди изново. Слѣдователно, въ смъртъта, слѣдъ като умре човѣкъ, той върви по една неопрѣдѣлена линия. Тази линия ще се измѣни и като каже човѣкъ, дотегна ми смъртъ, ще се образува кръга. Той усѣща вече , че се е освободилъ отъ нескитѣ на смъртъта и е едно сѣменце и сега отъ него ще се изискаватъ известни условия. Това е почвата. Това може да го наречемъ изгрѣвъ на слънцето. Правата линия е чѣвакътъ, който казва: дотегна ми смъртъта. Когато посѣятъ врѣмето образува се кръга. Изгрѣвътъ на

слънцето не е нищо друго освън единъ процесъ, дѣто ще намѣришъ възможноститѣ на твоя животъ, тамъ ще търсишъ смисъла на живота. И всѣки единъ човѣкъ, който се е родилъ се търси смисъла на живота. А частнето това е единъ резултатъ.

Σ Сега X Y Z Богъ човѣкъ и външнитѣ условия отъ това зависи частнето на човѣка. Цомъ напишемъ числото 10, ние го наричаме свѣтско число. Когато каже човѣкъ, дотегна ми смъртъта, това е само половината. Нулата това е човѣкътъ, който се избавилъ отъ смъртъта, единицата е условията, при които ние живѣемъ. Когато говоримъ за Бога, подразбираме условията при които нашиятъ животъ може да бѣде частливъ. Богъ това е срѣдата, или условията при които ние живѣемъ. първичната срѣда и първичнитѣ условия прѣдставлява Той. Затуй Богъ се взима като единица. Иначе казано 10 това се условията, нула това е чѣвкътъ, който трѣбва да използва тѣх условия. Не дождатъ редъ промѣни, свѣтлина, топлина, разни пертурбации, на времето, нѣма да се обесърчавашъ, каквото и да дойде всичко ще спомога на твоето растежъ. Понеже първичната причина въ почвата е разумна, или почвата, въ която сега живѣете е разумна и всѣки единъ импулъсъ, който имате, каквото и да е посока се дължи на тази разумна почва, понеже тя иска да добие то ва, което вие искате. Вие искате да бѣдете богати, може да бѣдете богати, но трѣбва да бѣдете разумни, за да може да използвате богатството; искате да бѣдете учени, може да бѣдете учени, но трѣбва да бѣдете мъдри. Учението е едно богатство и трѣбва да имате мъдростъ, да знаете, какъ да използвате тази мъдростъ. Ако нѣмате тази мъдростъ, вашето състояние ще се измѣни и на мѣсто радостъ и веселие, ще дойде обратното, нецелителитѣ. Ще бѣдете мъдри най-първо. Тогава ще ви дамъ двѣ нѣща: мъдрецътъ намира частнето навсѣкъдѣ въ всичко, обикновения човѣкъ намира частнето само на специфични мѣста, на особенни мѣста, а глупавиятъ намира скърбъта навсѣкъдѣ, той казва: азъ съмъ нецелителъ човѣкъ. Тогава, ако ти намиращъ частнето навсѣкъдѣ, ти си мъдрецъ, когато го намиращъ само на отдѣлни мѣста при особенни условия, ти си обикновенъ човѣкъ, а когато кажешъ нецелителъ съмъ, тогава ти си глупавъ човѣкъ. Човѣкъ трѣбва да се опрѣдѣли, какъвъ е и дѣ е. Не казвамъ, че по същество човѣкъ е глупавъ. Ако си мъдрецъ, частливъ си въ всичко, намиращъ частнето въ кръга, обикновения човѣкъ намира частнето по периферията, а глупавиятъ намира частнето извънъ кръга. Ако частнето го намирате въ Бога, вие сте мъдрецъ, ако го намирате въ себе си, вие сте обикновенъ човѣкъ. А ако го намирате навсѣкъдѣ, какъвъ човѣкъ сте тогава. Ако сте частливъ живѣете въ Бога, това значи, каквото

И да ~~ви~~ се случи, казвем: Божия работа е това. Вне дте частливъ. радостенъ, благодаренъ на всичко и на страдания и на радости. А цомъ търсишъ частие-то въ себе си, ти си обикновенъ човѣкъ, а цомъ търсишъ всичко въ общество-то си глупавъ човѣкъ. Ако търсишъ всичко хората да ти дадатъ, ти си глупавъ човѣкъ. Понеже всеки човѣкъ е занятъ съ себе си, много естество, той нѣма да мисли за тебе. Въ свѣта всеки е заетъ съ себе си. Тогава, кой ще мисли за тебе. Какво ще търсишъ частие въ другитѣ хора. Гледашъ всеки тръгналъ съ торбичката си, никой не те спира да те попита: ти откъдѣ си, какво искашъ ако се спре нѣкой приятелъ при тебе, той трѣбва да бѣде отъ частливитѣ хора и понеже е частливъ, казватъ: азъ те очаквамъ, ела у дома ми и цомъ те повика въ къщи, гоцава те. Това е иждрецътъ. Цомъ ти плати и те прати въ гостилницата, това е обикновенъ човѣкъ. А цомъ те изрита навън, той е отъ глупавитѣ. Ако угощавашъ благоприятни условия на живота, иждрецъ си. Ако кажешъ да ти плащатъ, обикновенъ човѣкъ си, а ако изритвашъ тия условия навън, глупавъ си.

Сега ще се върнемъ къмъ естествената мисль: При тѣзи разсуждения, коя мисль остава въ ума ви. Коя е най-естествената реална мисль при този родъ разсуждения. За иждрецътъ всичко е важно, за обикновения човѣкъ само нѣкои нѣща си важни, а за глупавия, нищо не е важно. Тогава ако кажешъ, че всичко си разбралъ, иждрецъ си, ти си ученикъ, който е способенъ даровитъ музикантъ, ако кажешъ, че всичко не можахъ да разбера, обикновенъ ученикъ си; ако нищо не е разбралъ е глупавъ. И това не трѣбва да ви безпокои. Човѣкъ трѣбва да знае, дѣ му е положение, въ центъра на кръга ли се намира, на периферията или навънъ кръга. Извънъ центъра това не трѣбва да го счита, че това е фатализъмъ. Може нѣкой да те е поставилъ тамъ. Да се върнешъ къмъ първото положение, всичко можешъ да опрѣвишъ, но и всичко можешъ да развалишъ; можешъ да бѣдешъ частливъ, а може да бѣдешъ нещастенъ; може да бѣдешъ богатъ, а може да бѣдешъ и бѣденъ. Така се дѣятъ разсужденията. ацого този човѣкъ, който е билъ богатъ едно врѣме, той е билъ и сиромавъ, но той е постигналъ еволюция. Знае законитѣ, не само въ единъ животъ, но въ редъ съществування. Тогава ще кажешъ: заслужено и това!

Станете, сега, да направимъ едно упражнение.

I. (движение на ридѣтъ отвъ прѣдъ къмъ страни).

Знаете ли какъвъ е смисълътъ на това движение? Значи, това, което е въ сърдцето ми, това е и въ ума ми. Значи, това, което е въ условията ми, въ въ сърдцето ми, това е отъ Бога. Зацого всичко нѣщо, което иде въ сърдцето на човѣка, то иде все отъ Бога! Следователно, когато човѣкъ забрави нѣщо, той все трѣбва да направи едно движение, за да си го спомни. Животътъ се изразява чрезъ известни движения.

II. (ридѣтъ дѣтообразно се разтварятъ на страни).

Смисълътъ на това движение. Това е РАСТЕНЕ. Показва, че всяка мисль може да се реализира само тогава, когато се развѣтвява. Това показва, че мисльта трѣбва да действува. Всяка добра мисль, всяко добро желание може да се реализира само тогава, когато черпи сили отъ първичната причина, която е вложена въ него. Та както човѣкъ прави, каквото мисли, каквото и да желае, дали въ физическия свѣтъ, или въ духовния или умствения, въ всичко трѣбва да има вѣра. Да бѣде увѣренъ. Затова, зацото вѣра сама по себе си, е едно висше знание, за което не се търси никакво разсуждение.

III. (хвъркане. Движение на ридѣтъ като хвъркане).

Това движение показва, следъ като имашъ всички източници, изтърси всички то това, и прѣстани да мислишъ за източнитѣ!

САМО СВѢТЛИЯТЪ ПЪТЪ НА ИЖДРОСТЪТА ВОДИ КЪМЪ ИСТИНАТА!

ВЪ ИСТИНАТА Е СКРИТЪ ЖИВОТА!